

ποποιηθῆ τιμὴν, μὴδὲν ἐνέχουσαν γόητρον δι' αὐτὸν πλέον. Δὲν ἤθελεν, ἔλεγε, νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον ν' ἀπαρέσῃ καὶ ἐκ δευτέρου εἰς τὸν κυριάρχην τοῦ κόσμου, καὶ ἐζητεῖτο ὅπως ἀφεθῆ νὰ γηράσῃ ἐν ἀφανείᾳ, εὐλόγων τὴν γενναίαν χεῖρα, ἧτις ἐξήγαγεν αὐτὸν ἐκ τῆς ἀβύσσου, εἰς ἣν δικαίως εἶχεν ἐμπέσει.

Ἡ τόλμη τοῦ Ἀλῆ ἐτρόμαξε τοὺς παρευρισκομένους, ἀλλ' ὁ σουλτάνος ἐμειδίασεν.

— Ὁ Θεὸς εἶναι μέγας, ἐφώνησε, καὶ καθ' ἑκάστην νέαν μᾶς ἐπιφυλάττει ἐκπληξιν. Εἴκοσι χρόνους εἶμαι σουλτάνος καὶ πρώτην ἤδη φοράν ὑπήκόός μου ἐξαίτεται νὰ μὴ τῷ δοθῆ οὐδὲν ἀξίωμα. Διὰ τὸ σπάνιον τοῦ πράγματος, Ἀλῆ, ἐκπληρωθῆτω ἡ αἴτησίς σου. Ἀπαιτῶ μόνον παρὰ σοῦ νὰ δεχθῆς ἐν δῶρον χιλίων πουργιών, ἵδιότι δὲν θέλω νὰ μὲ ἀφίσῃ κανεὶς μὲ κενὰς τὰς χεῖρας.

Ἐπιστρέψας εἰς Δαμασκὸν, ὁ Ἀλῆς ἠγόρασεν ὠραιῶν τινα κῆπον, βρισθόντα πορτοκαλεῶν, κιτρεῶν, δαμασκηνεῶν καὶ ἀμπέλων. Ἡ μόνη δὲ διασκέδασίς του συνίστατο εἰς τὸ νὰ σκάπτῃ, νὰ σκαλίξῃ, νὰ ποτίξῃ, νὰ κλαδεύῃ τὴν ἐσπέραν κατεκλίνετο κεκμηκῶς τὸ σῶμα καὶ ἤρεμον ἔχων τὴν ψυχὴν τὴν δὲ πρῶταν ἠγείρετο εὐδιάθετος τὸ σῶμα καὶ μὲ καρδίαν ἐλαφράν.

Τὸ *Θεόλητρον τῶν ὀφθαλμῶν* ἔτεκε τρεῖς υἱοὺς, ὠραιότερους τῆς μητρὸς των. Ὁ γέρον Ἀλῆς ἐπεμελήθη τῆς ἀνατροφῆς αὐτῶν. Ἐδίδαξε καὶ τοὺς τρεῖς τὴν γεωπονίαν, εἰς ἕνα δ' ἕκαστον ἀνὰ μίαν τέχνην. Ὅπως δὲ ἐγχαράξῃ εἰς τὰς καρδίας των τὰ διδάγματα, ἅτινα ἐκ τῆς ἐξορίας ἐπορίσθη, ὁ Ἀλῆς ἀπετύπωσεν ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς οἰκίας καὶ τοῦ κήπου του τὰ ὠραιότερα χωρία τοῦ Κορανίου, ὑπεράνω δὲ τούτων ἔθεσε τ' ἀκόλουθα συνετὰ γνωμικὰ, τὰ ὁποῖα καὶ ὁ Προφήτης αὐτὸς ἠδύνατο νὰ θεωρήσῃ ὡς ἴδια. Ἡ ἐργασία εἶναι ὁ μόνος θησαυρός, ὁ μηδέποτε ἀπολλύμενος. — *Αἱ χεῖρες αἱ ἐργαζόμεναι οὐδέποτε ἐπαιτοῦσιν.* — *Ὅταν κατανοήσῃς τί ἀπαιτεῖται πρὸς ἀπόκτησιν ἐνὸς παρᾶ, θὰ σέβῃσαι τὴν ἐργασίαν καὶ τὸν κόπον τοῦ ἀλλοῦ.* — *Ἡ ἐργασία φέρει ὕψιστον σοφίαν καὶ χαρὰν.* — *Ἐργασία καὶ πλῆξις οὐδέποτε κατόκησαν ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην.*

ὑπὸ τοιούτων σοφῶν διδαγμάτων ἐμφοροῦμεν ἐμεγάλωσαν οἱ τρεῖς υἱοὶ τοῦ Θεόλητρον τῶν ὀφθαλμῶν. Πάντες ἐγένοντο πασάδες. Ἐπωφελήθησαν τῶν διδαγμάτων τοῦ πάππου των; Πιθανόν, καὶ τοὶ τὰ τουρκικὰ χρονικὰ οὐδαμῶς ποιοῦσι μνεῖαν τούτου. Ἐν τούτοις τὰ πρῶτα τῆς νεότητος μαθήματα δυσκόλως λησμονοῦνται καὶ εἰς τὴν ἀνατροφὴν, ἣν ἐλάβομεν, ὀφείλομεν τὰ τρία τέταρτα τῶν ἐλαττωμάτων μας καὶ τὸ ἡμισυ τῶν ἀρετῶν μας. Ἄς ἐνθυμηθῶμεν τί ὀφείλομεν εἰς τοὺς γονεῖς ἡμῶν καὶ

1. 350 περίπου χιλ. δραχμῶν.

ἄς συλλογισθῶμεν ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ πατέρες καὶ οἱ πασάδες εἶναι παιδιὰ κακῶς ἀνατεθραμμένα.

N. Γ. Π.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΜΙΑ ΒΕΛΟΝΗ

— Ἄφες, καλὲ, διὰ μίαν βελόνην κάμνεις ἔτσι! ἔλεγεν ἡ μικρὰ Μαρία πρὸς τὸν ἀδελφόν της Γεώργιον, ὁ ὁποῖος εἶχε χωθῆ ὑπὸ τὴν τράπεζαν διὰ νὰ εὕρῃ τὴν βελόνην, ἧτις τῆς εἶχε πέσει.

Ὁ Κ. Ἀστυκὸς, ὅστις καθήμενος ἀναπαυτικὰ εἰς τὴν πολυθρόναν του ἀνεγίνωσκε τὴν ἐφημερίδα του, ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν ἄμα ἤκουσε τὴν ἐπιφώνησιν τῆς θυγατρὸς του.

— Διὰ μίαν βελόνην! ἔτσι ἔ; ἐστράφη λέγων πρὸς τὴν Μαρίαν ἂν ἤξευρες πόση ἐπιμέλεια καὶ πόση ὑπομονὴ ἐχρειάσθη διὰ νὰ κατασκευασθῇ αὐτὴ ἡ βελόνη, δὲν θὰ ὠμίλεις μὲ τόσῃ περιφρόνησιν δι' αὐτήν. Πόσοι ἐργάται νομίζεις ὅτι χρειάζονται διὰ νὰ κάμωσι μίαν βελόνην;

— Ἐεὐρῶ καὶ ἐγὼ, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία, πιστεύω ὅτι ἕνας, δύο τὸ πολὺ, φθάνουν.

— Σοῦ λέγω λοιπὸν ὅτι εἶσαι ἀπατημένη, διότι ἂν λογαριάσῃς ἀπὸ τὴν κατασκευὴν τοῦ σύρματος, ἕως εἰς τὸ δίπλωμα τῶν μικρῶν φακέλων, οἱ ὁποῖοι περιέχουν τὰς βελόνας, κάθε ἐν ἀπὸ τὰ μικρὰ αὐτὰ καὶ λεπτὰ ἐργαλεῖα περᾶ ἀπὸ τὰς χεῖρας ἑκατὸν εἴκοσιν ἐργατῶν κατὰ μέσον ὄρον.

— Ἄ! σὲ παρακαλῶ, πατέρα, ἐφώνησεν ὁ Γεώργιος, ἐξήγησέ μου πῶς ἐν τόσον ἀσήμαντον πρᾶγμα χρειάζεται τόσῃ ἐργασίαν.

— Εὐχαρίστως, παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Ἀστυκὸς, ἀλλὰ πρέπει πρῶτον νὰ μάθῃς ὅτι ἡ βελόνη ὄχι μόνον δὲν εἶνε πρᾶγμα ἀσήμαντον, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας εἶνε ἐν ἐκ τῶν σημαντικωτέρων ἐργαλείων, τὰ ὁποῖα ἐφευρὲν ὁ ἀνθρώπινος νοῦς καὶ ἐν ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα περισσότερον ἐβοήθησαν τὸν ἀνθρώπον νὰ ὑψωθῆ ὑπεράνω τοῦ κτήνους. Πῶς ἄλλως ἠμπόρει ὁ ἀνθρώπος νὰ τελειοποιήσῃ τὴν ἐνδυμασίαν του, νὰ συρράπτῃ τὰ χωρισμένα κομμάτια καὶ νὰ τὰ κάμνῃ ἐνδυμα; Πόσα λεπτότατα κεντήματα, πόσα ὠραῖα πράγματα δὲν γίνονται διὰ τῆς βελόνης καὶ εἰς πόσας πτωχὰς δὲν παρέχει αὐτὴ ἐργασίαν καὶ ἐπομένως τὸν ἄρτον τὸν ἐπιούσιον!

Τὸ πρῶτον μέρος τῆς κατασκευῆς τῶν βελόνων συνίσταται εἰς τὸ νὰ γείνη ἐκ τοῦ σιδήρου τὸ λεγόμενον σύρμα. Ἀγοράζει ὁ κατασκευαστὴς ῥάβδους ἀκατεργάστου σιδήρου καὶ χύνει αὐτὰς διὰ μέσου χαλυβδίνων πλακῶν διατρυπημένων. Αἱ πλάκες αὗται ἔχουσι τρύπας αἱ μὲν μεγαλητέρας, ἄλλαι μικροτέρας, ἄλλαι βαθμηδὸν πάλιν μικροτέρας καὶ οὕτως ἐφεξῆς, ὥστε διαπερᾶται ὁ σιδηρὸς δι' ὅλων, ἕως οὗ τὸ παραγόμενον σύρμα,

τὸ ὅποιον λέγεται οὕτω διότι σύρεται τρόπον τινὰ ὁ σίδηρος διὰ τῶν πλακῶν ἐκείνων, λάβη τὴν ἀπαιτουμένην διάμετρον. Τότε δὲ περιτυλίσσεται τὸ σύρμα δλόγυρα εἰς μεγάλην κουβαρίστραν, τὴν ὁποίαν οἱ τεχνῖται ὀνομάζουσι τύμπανον.

Οἱ κύλινδροι οὗτοι ἐπιμελῶς τακτοποιοῦνται κατὰ μεγέθη, ἔπειτα δὲ κόπτονται εἰς δύο, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀποτελέσωσι δύο δέσμας ἴσας κατὰ τὸ μήκος. Ὁ ἐργάτης λαμβάνει τότε μίαν δέσμην ἐκ τῶν δύο καὶ τὴν πλησιάζει εἰς μηχανὴν ὀπλισμένην μὲ ψαλίδια κινούμενα διὰ τοῦ ἀτμοῦ, τὰ ὁποῖα κόπτουσι τὸ σύρμα εἰς κομμάτια μακρὰ, ὅσον δύο βελόνας. Ἐμπορεῖς δὲ νὰ φαντασθῆς πόσην δύναμιν ἔχει αὕτη ἡ μηχανή, ἅμα μάθης ὅτι εἰς μίαν ἡμέραν ἐκ δέκα ὄρων δύναται νὰ προετοιμάσῃ 800,000 βελόνας.

— Τί λες, διέκοψεν ἡ μικρὰ Μαρία, 800,000 βελόνας εἰς μίαν ἡμέραν ;

— Καὶ τοῦτο δὲν εἶνε ἀκόμη τίποτε. Ὑπάρχουσι καταστήματα, τὰ ὁποῖα κατασκευάζουσι ἕως 100 ἑκατομμύρια βελόνας τὴν ἑβδομάδα.

Τὰ κομμάτια τοῦ σύρματος, τὰ περνοῦν ἔπειτα δι' ἄλλης μηχανῆς, ἡ ὁποία χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ τὰ ἰσάζῃ, διότι εἶνε λυγισμένα καὶ εἰς αἰτίας τῆς περιτυλίξεως τῶν δλόγυρα εἰς τὸ τύμπανον καὶ εἰς αἰτίας τῶν ψαλιδίων, τὰ ὁποῖα τὰ ἔκοψαν. Διὰ τὰ ἰσάζουσα δὲ τὰ κομμάτια αὐτά, τὰ ἐνόνουν εἰς δέματα ἐκ 5 ἕως 6,000, τὰ ὁποῖα περιδέδουν μὲ σιδηρὰ δακτύλια καὶ τὰ υποβάλλουν ἔπειτα εἰς πολὺ δυνατὴν πίεσιν. Ἀφ' οὗ γείνη καὶ ἡ ἐργασία αὕτη, τότε παραλαμβάνουσι τὰς βελόνας οἱ λεγόμενοι ἀκονισταί. Οἱ ἐργάται οὗτοι, τρίβοντες τὰς ἄκρας τῶν βελόνων εἰς μικρὰν μύλην, σχηματίζουν τὴν αἰχμήν. Ὁ ἀκονιστὴς λαμβάνει μίαν φοῦκταν βελόνων, τὰς ὁποίας διὰ μιᾶς υποβάλλει εἰς τὴν μύλην, προσέχων πάντοτε νὰ δίδῃ εἰς αὐτὰς διὰ τῶν δακτύλων περιστροφικὴν κίνησιν.

— Μεταχειρίζονται τάχα καὶ νερὸν δι' αὐτὸ τὸ ἀκόνισμα ; ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος.

— Ὅχι, διότι τὸ νερὸν θὰ ἔκαμνε τὰς βελόνας νὰ σκωριάσουν.

Ἡ αἰχμή τῆς βελόνης τριβομένη εἰς τὴν μύλην σπινθηροβολεῖ, ἀκονίζεται, μηχανύεται καὶ γίνεται τέλος τῷ ὄντι αἰχμή βελόνης. Ἡ ἐργασία αὕτη ἦτο πρὶν λίαν ἐπικίνδυνος καὶ σχεδὸν θανατηφόρος. Πολλοὶ ἐργάται ἐκ τούτου ἀπωλέσθησαν. Καὶ τῷ ὄντι λεπτοτάτη κόνις ἀμολίθου καὶ χάλυβδος, ἀδιόρατος σχεδὸν ἀναπηδᾷ ἐπὶ τῶν δακτύλων τοῦ ἀκονίζοντος καὶ εἰς δύσασα εἰς τοὺς πνεύμονας αὐτοῦ τῷ ἐπιφέρει ἀφεύκτως φθίσιν. Χιλιάδες νέων ἀπὸ εἰκοσι μέχρις εἰκοσιπέντε ἐτῶν ἡλικίας ἐγένοντο θύματα.

Εὐτυχῶς εὐφυῆς τις μηχανικός, ὁ Ἄγγλος Γεώργιος Πρίωρ, ἐφευρὸν ἐν ἔτει 1809 μηχανήμα ἀπλούστατον καὶ ὀλιγοδάπανον, δι' οὗ μετριάζονται τὰ κακὰ, τὰ ὁποῖα προξενεῖ ἡ κόνις. Τὸ μηχανήμα τοῦτο οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ μέγα φουσερόν τοῦ ὁποίου τὸ φύσημα διευθύνεται πρὸς τὴν μύλην. Τοιοῦτοτρόπως ἡ φθοροποιὸς κόνις διώκεται μακρὰν καὶ δὲν βλάπτει τὸν ἐργάτην.

Εἰς μερικὰ καταστήματα, ἡ τρύπα τῆς βελόνης γίνεται ἀμέσως εἰς τὸ κομμάτιον τοῦ σύρματος, τὸ ὁποῖον, ὅπως εἶπομεν, εἶνε μακρὸν ὡς δύο βελόνας· συνήθως ὅμως πρῶτον κόπτεται ἡ βελόνη καὶ ἔπειτα τρυπᾶται.

Προτοῦ ὅμως τρυπηθῆ, πρέπει πρῶτον νὰ πλατυνθῆ καὶ νὰ γείνη λεία ἡ κεφαλὴ τῆς, διότι ἄλλως αἱ τραχύτητες, τὰς ὁποίας ἐπέφερον ἐπ' αὐτῆς τὸ ψαλίδιον, θὰ διέσχίζον ἔπειτα τὸ ὕφασμα τὸ ὁποῖον διὰ τῆς βελόνης θὰ ράπτηται. Ὁ ἐργάτης ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν ἐργασίαν ταύτην λαμβάνει εἰκοσι περίπου βελόνας καὶ τὰς τοποθετεῖ κατὰ σειρὰν ἐπάνω εἰς μικρὸν ἀμμόνι, τότε δὲ διὰ μιᾶς σφυριάς πλατύνει ὅλα τὰ κεφαλάκια τῶν βελόνων. Ἐκείθεν τὰς λαμβάνει ἄλλος ἐργάτης καὶ τὰς θέτει ἐντὸς φούρου (étuve), ὅπου θερμαίνονται καὶ ἔπειτα θαμνηδὸν ψυχραίνονται πάλιν. Ἡ ἐργασία αὕτη ἔχει σκοπὸν νὰ καταστήσῃ τὰς βελόνας μάλλον εὐκόλους εἰς τὸ σφυρηλάτημα καὶ ὀλιγώτερον ὑποκειμένους εἰς τὸ σπάσιμον.

Αἱ βελόνας διατρυπῶνται ἐνίοτε διὰ μηχανῆς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως διὰ τῆς χειρὸς. Συνήθως ἔχουσι εἰς τὰ καταστήματα παιδία διὰ νὰ ἐκτελῶσι τὴν ὑπερησίαν ταύτην, ἡ ὁποία γίνεται ὡς ἐξῆς· τοποθετεῖται ἡ βελόνη ἐπάνω εἰς μολύβδιον ἀμμόνιον καὶ κατασκευάζεται ἡ τρύπα διὰ τρυπανίου καὶ σφυρίου, πρῶτον ἐκ τοῦ ἐνὸς καὶ ἔπειτα ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους. Τὰ παιδία ταῦτα ἀποκτῶσι ταχέως ἀξιοθαύμαστον ἀκρίθειαν καὶ μεγίστην ταχύτητα. Πολυλάκις, ὅταν ξένοι ἐπισκέπτωνται τὰ βελονοποιεῖα, διὰ νὰ δείξωσι τὴν ἐπιτηδειότητά των θέτουσι τρίχα ἐπὶ τοῦ ἀμμόνιου καὶ μὲ μίαν σφυριάν τὴν διατρυπῶσι.

Μετὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ τρυπήματος παραλαμβάνει τὴν βελόνην ἄλλος ἐργάτης καὶ δι' ἰδιαίτερου ἐργαλείου κατασκευάζει τὸ ἐξέχον ἐκείνου χεῖλος, τὸ ὁποῖον περικυκλῶναι τὴν τρύπαν καὶ διὰ τοῦ ὁποίου εὐκόλως περᾷ ἡ κλωστή. Τοιοῦτοτρόπως ἡ βελόνη γίνεται τελεία. Ἀκόμη ὅμως δὲν εἶνε καιρὸς νὰ παραδοθῆ εἰς τὸ ἐμπόριον. Ὑπολείπεται τὸ λεγόμενον στόμωμα. Διὰ νὰ στομωθῆ ἡ βελόνη, πυρόνεται ἕως νὰ κοκκινήσῃ καὶ ἔπειτα ρίπτεται εἰς ἀγγεῖον γεμάτον ψυχροῦ ὕδατος, ἔπειτα λειανέται μὲ κόνιν σμύριδος καὶ τέλος καθαρίζεται. Δι' ἐκάστην δὲ ἐκ τῶν ἐργασιῶν τούτων ἡ βελόνη διέρχεται ἀπὸ τῶν χειρῶν πολλῶν ἐργατῶν.

Ἄφ' οὗ πάντα ταῦτα τελειώσουν διαχωρίζονται αἱ βελόναι ἀναλόγως τοῦ μεγέθους των καὶ ἐγκλιούνται εἰς τοὺς γνωστοὺς μικροὺς φακέλους ἀνά δωδεκάδα ἢ ἀνά δύο δωδεκάδας. Ἄν καὶ τόση ἐργασία ἀπαιτῆται διὰ τὴν κατασκευὴν μιᾶς βελόνης, ἡ ἀξία ὅμως αὐτῆς εἶνε σχετικῶς ἐλαχίστη· τοῦτο κατορθώθη χάρις εἰς τὴν τακτοποίησιν καὶ τὸν καταμερισμὸν τῆς ἐργασίας, διότι ἐὰν ἑκατὸν ἐργάται εἰς τὸ διάστημα μιᾶς ἡμέρας κατασκευάζουσι πολλὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων βελονῶν, μόλις εἰς ἄνθρωπος, ἐὰν ἕκαμνε μόνος του ὅλην τὴν ἐργασίαν, ὅσον ἰκανὸς καὶ ἂν ἦνε, θὰ ἠδύνατο νὰ κατασκευάσῃ ἐν διαστήματι δέκα ὥρων μίαν δωδεκάδα.

Ἡ ἐφεύρεσις τῆς βελόνης, ἐξ οἰοῦδήποτε μετᾶλλου, ἀνέρχεται εἰς χρόνους πολὺ παλαιούς. Κατὰ τὸ ἔτος μόνον 1370 γίνεται ἡ πρώτη μνεῖα καταστήματος, ἐν ᾧ κατασκευάζονται χαλύβδινοι βελόναι, ἧτο δὲ τοῦτο ἐν Νυρεμβέργῃ τῆς Βαυαρίας. Ἐξ αὐτοῦ ἐπρομηθεύετο ἡ Εὐρώπη πᾶσα. Ἡ βιομηχανία αὕτη εἰσήχθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐν ἔτει 1543, εἰς δὲ τὴν Γαλίαν πολὺ βραδύτερον, κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ ΙΗ' αἰῶνος. Τὰ τελειότερα βελονοποιεῖα εἶνε τὰ νῦν τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ, καλῆται δὲ βελόναι θεωροῦνται αἱ ἀγγλικαὶ τῆς Βιρμιγ-
χάμης.

II.

ΔΗΜΩΔΕΙΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΜΑΪΟΣ

Ἐὸ Μάης ἔχει τ' ὄνομα καὶ ὁ Ἀπρίλης τὰ λουλούδια.

Καιρὸς πουλεῖ τὰ λάχανα καὶ ὁ Μάης τὰ λουλούδια.

Ἐὸ Μάης ἔχει τ' ὄνομα καὶ ὁ Θεριστῆς (Ἰούσιος) τὴν πεύνα.

Ἐτὸ κατηραμένον τόπον τὸ Μάη τὸ μῆνα βρέχει.

Τὴν αὐτὴν ἰδέαν, περὶ τοῦ ἐπιβλαβοῦς τῆς βροχῆς εἰς τὴν γεωργίαν κατὰ τὸν Μάιον, ἐκφράζουσι καὶ αἱ ἀκόλουθοι παροιμίαι :

Ἐὰν ἔπρεπε δὲν ἔδραχε καὶ τὸ Μάη ἐχιόνιζε (ἢ ἔδροσολόγα).

Μάιος ἄβροχος, χρονιά εὐτυχημένη.

Παροιμία ἐν Πάτραις καὶ ἐν Ἡλείᾳ λεγομένη.

Μάιος ἄβροχος, μουστος ἄμετρος,

ἢ ἄλλως :

Μάης ἄβροχος, τρυγητῆς χαρούμενος.

Τοῦ Μάη τῆς νύχτας τὸ νερὸ τ' ἀλάφια ξεμονίξει.

Ξεμονίξει ταυτόσημον κατὰ τινὰς τῶ κα-
ταστρέφει, ἐπιφέρει τὸν θάνατον.

Καλὸ κεφάλι τὸ Μάη βάζει στᾶρι καὶ τὸν Ἀβγουσο κρασί.

Ἐπὶ τῶν προῶρων καὶ ἀκαταλλήλως γενομένων γεωπονικῶν ἐργασιῶν.

Μαθημένο ἔναι τὸ ἄρνι νὰ κουρεύεται τὸ Μάη.

Οἱ ποιμένες, οἵτινες ἐκ τῶν χειμαδίων ἐπα-
νακάμπτουσιν εἰς τὰς ὄρεινὰς νομάς ἀπὸ τῆς
ἐορτῆς τοῦ ἁγίου Γεωργίου, κείρουσι συνήθως
τὰ πρόβατά των περὶ τὰ τέλη Μαίου, ἀπὸ τῆς
ἐορτῆς τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ μετέπειτα.
Ἡ παροιμία αὕτη λέγεται καὶ μεταφορικῶς ἐπὶ
τῶν συνειθισμένων νὰ ταλαιπωρῶνται καὶ νὰ
πάσχουσιν.

Ἄρνι καὶ ἐρίφια τὸ Μάη τὸ μῆνα δείχνουν.

Ζῆσε, μαυρὲ μου, νὰ φᾶς τὸ Μάη χλόη.

ἢ ἄλλως :

Ζῆσε, μαυρὲ μου, νὰ φᾶς τὸ Μάη τριφύλι καὶ τὸν Ἀβ-
γουστο σταφύλι.

ἢ καὶ ἀπλῶς :

Ζῆσε, μαυρὲ μου, νὰ φᾶς τριφύλι.

Παροιμία λεγομένη μεταφορικῶς ἐπὶ τῶν ὑ-
πισχνουμένων πολλὰ διὰ τὸ μέλλον εἰς τοὺς ἔ-
χοντας χρεῖαν ἀμέσου καὶ ταχείας συνδρομῆς.

Ἐὸσοι μῆνες ἔχουν ῥῶ, τὸ κρασί δίχως νερό.

Ἐὸσοι μῆνες δὲν ἔχουν ῥῶ, τὸ κρασί μὲ τὸ νερό.

καὶ ἄλλως :

Τὸ μῆνα ἔπου δὲν ἔχει ῥῶ
πίνε κρασί μὲ τὸ νερό.

Ἐἦτοι, κατὰ τοὺς μῆνας Σεπτέμβριον, Ὀκτώ-
βριον, Νοέμβριον, Δεκέμβριον, Ἰανουάριον, Φε-
βρουάριον, Μάρτιον καὶ Ἀπρίλιον, ὁ οἶνος ὡφε-
λεῖ πινόμενος ἄκρατος, ἐν ᾧ κατὰ τοὺς ἐπιλοί-
πους, στερουμένους τοῦ γράμματος ῥῶ, καλῶν
εἶναι νὰ συγκεράννυται μεθ' ὕδατος.

Τὸ Μάη πίνε τὸ νερὸ, τὸ Θεριστῆ τὸ ῥεῖδι,
τὸν Ἀλωνάρη τὸ κρασί νὰ ἰδῆς τὸ παλληκάρη.

Διαιτητικὸν παράγγελμα, οὗ ἄγνωστος ὁ
λόγος.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΔΑΝΙΚΑ

Η ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΑ

Ἐἦτο μίαν φορὰν μία σακκορράφα, καὶ ἐφαν-
τάζετο ὅτι ἦτο ὠραία. Ἐθελε νὰ περᾶ διὰ θε-
λόνην τοῦ κεντήματος.

— Προσέχετε, κρατεῖτέ με σφικτὰ, ἔλεγεν εἰς
τὰ δάκτυλα, τὰ ὁποῖα τὴν ἐκρατοῦσαν. Μὴ μὲ
ἀφήσετε νὰ πέσω κατὰ γῆς, καὶ ἔπειτα δὲν θὰ
ἠμπορεῖτε νὰ μὲ εὑρητε. Εἶμαι τόσον λεπτή!

Αὐτὰ ἔλεγεν ἡ σακκορράφα εἰς τὰ δάκτυλα,
τὰ ὁποῖα τὴν ἐκρατοῦσαν περασμένην μὲ ῥάμμα
χονδρὸν καὶ χωρὶς κόμπων εἰς τὴν ἄκρην.